

Mál nr. 87/2020**M og****V vegna kreditkortatryggingar.****Ágreiningur um hvort slys erlendis hafi átt sér stað „utan alfaraleiða“.****Gögn.**

Málskot, móttengið 06.03.2020 ásamt fylgigögnum og viðbótarathugasemdir M, dags. 06.04.2020.
Bréf V, dags. 03.04.2020.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hinn 8. apríl 2019 hafi M verið staddur á gönguleið á fjallinu Breithorn í Sviss. M hafi fundið fyrir mæði og óþægindum og því snúið við fótgangandi í stað þess að renna sér niður fjallið á skíðum eins og til stóð. Þegar M hafi beygt sig niður til að lagfæra mannbrodda undir skó sínum hafi hann dottið á hliðina og runnið niður fjallshlíðina. Hann hafi náð að stöðva sig með ísexi en leiðin niður hafi verið of erfið og hann því sóttur með þyrlu og honum komið undir læknishendur.

V hefur hafnað bótaskyldu vegna þessa slyss þar sem tryggingin gildi ekki á ferðalögum á „landi eða legi utan alfaraleiða“. Þessari afstöðu mótmælir M. Hann hafi verið á þekktu skíðasvæði þar sem fólk sé flutt upp fjallið með kláfum, en auk þess sé hægt að ganga upp á tindinn. Leiðin sem M hafi verið á sé ein auðveldasta og mest nýtt leiðin á fjallinu. Hugtakið alfaraleið feli í sér leið sem farin sé á vegum eða slóðum, en utan alfaraleiðar eigi við um leið sem tengist ekki vegum, slóðum eða stígum og geti legið um holt og móa. Ljóst sé að M hafi verið innan alfaraleiðar þegar hann ákvað að laga búnað á skó sínum með fyrrgreindum afleiðingum. Því eigi umrædd takmörkunaregla vátryggingarskilmálanna ekki við. Þess utan sé umrætt ókvæði óskýrt, enda feli það ekki í sér nánari skilgreiningu á „alfaraleið“. Af því verði V að bera hallann.

Í bréfi sínu til nefndarinnar vísar V til ákvæðis 1.7 viðeigandi vátryggingarskilmála, GT82, en þar segi að vátryggingin gildi ekki á ferðalögum á landi eða legi utan alfaraleiða. Breithorn sé 4.164 metra hátt fjall, leiðin upp á tindinn sé í 35° halla og hliðin, þar sem telja megja að M hafi fallið, í 3.900 – 4.000 metra hæð. Aður en tindurinn er klifinn þurfi að ganga yfir hásléttu jökulsins. Sé fallist á það að ganga um holt og móa sé „utan alfaraleiðar“ hljóti hið sama að eiga um jökulgöngu án merktra vega í slíkri hæð. Þá þurfi sérstakan búnað og þekkingu í fjallamennsku svo þessi ganga sé möguleg. Auk þess sé mælt með því að leiðsögumaður sé með í för. Þó sú leið sem M fór sé sú auðveldasta til að komast á tindinn sé ekki þar með sagt að hún sé auðveld, enda hafi það sýnt sig í því að M hafi þurft frá að hverfa. Er bótaskyldu því hafnað.

Í viðbótarathugasemdum sínum áréttar M sérstaklega að umrædd leið sé merkt og seld sem sérstök leið upp á fjallið og því hafi slysstaður verið innan alfaraleiðar.

Álit.

Samkvæmt framansögðu snýr ágreiningur þessa máls aðeins að því hvort slys M átti sér stað innan eða utan alfaraleiðar, en samkvæmt skilmálum vátryggingarinnar tekur hún ekki til tjóns á ferðalögum á landi eða legi utan alfaraleiða. Umrætt fjall er 4.164 metra hátt, en þessi tiltekna gönguleið virðist hafa hafist í 3.883 metra hæð yfir sjávarmáli. Af atvikalýsingu má því ráða að M hafi verið á leið á topp fjallsins þegar hann sneri við vegna óþæginda sem því voru samfara að vera í svo mikilli hæð yfir sjávarmáli. Í nánari lýsingu á umræddri leið, sem liggur fyrir nefndinni, kemur m.a. fram að hún sé aðeins fyrir vant fjallafólk í fylgd með leiðsögumanni. Er jafnframt gerð krafa um að þátttakendur séu vel á sig komnir líkamlega og mælt er með að hafa í förina ýmiss konar búnað, s.s. brodda og klifurbelti. Af þessu má ráða að um töluvert krefjandi göngu í mikilli hæð sem einungis henti vönu fjallgöngufólki hafi verið að ræða. Jafnvel þó fallist verði á að æskilegt kynni að vera að hugtakið „alfaraleið“ væri skýrara í umræddum skilmálum og að V beri hallann af slíkum óskýrleika verður því ekki talið sú gönguleið sem M var á geti með nokkru móti fallið undir það. Er því óhjákvæmilegt að hafna kröfu hans.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr kreditkortatryggingu sinni hjá V.

Reykjavík, 28. apríl 2020
Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.